

„Vanjskotrgovinski deficit u prvih je pet mjeseci ove godine iznosio 35,2 milijarde kuna, što je 5 milijardi više nego u istom razdoblju prošle godine, objavio je u ponedjeljak Državni zavod za statistiku. Istodobno je pokrivenost uvoza izvozom iznosila 43,6 posto....”

Kao što se je moglo i očekivati stabilan tečaj kune, što više njegova aprecijacija, učinili su svoje. Inozemna roba je putem deviznog tečaja pojeftinila jer je domaća inflacija veća u odnosu na kretanje inflacije zemalja iz kojih uvozimo, odnosno s kojima imamo deficit robne razmjene. Manja inflacija temeljem uvoza smanjuje domaću inflaciju. I opet, reći će političari, zahvaljujući apreciranom tečaju, stvari su bolje nego ih komentiraju katastrofičari.

Sada je državi još lakše. Porezni prihodi rastu. Država će povećati potrošnju. Dio će dobiti građani kako bi osjetili kako država za njih brine. Sve će biti idilično. Pitanje je samo do kada.

Kao što sam pisao na ovim stranicama, vidi „Rebalans proračuna”, država povećava svoje prihode temeljem deficita robne razmjene s inozemstvom, s jedne strane, i država ubire inflacijski porez, s druge strane.

Katastrofičar kakav sam ja nikako se ne može složiti sa najavom rebalansa proračuna, jer rebalans proračuna nema temelj u većoj učinkovitosti hrvatskog gospodarstva. Tako će rebalans proračuna potaknuti inflacijsku spiralu. Sve je dobro dok se može kontrolirati proces inflacije. Što će biti kada inflacija izmakne kontroli?

Rast deficita je zabrinjavajući. Prošlogodišnji deficit platne bilance iznosio je 3,2 milijarde € što iznosi 8,6 društvenog proizvoda. Nastavi li se priča i „neamortizira” li turizam rast deficita robne razmjene mogli bi ove godine ostvariti rekordni deficit platne bilance. Ne bi trebalo, stoga, iznenaditi ako do kraja godine deficit bude i veći od 10%. Što će tada biti s hrvatskim gospodarstvom, čak ako ubrzamo rasprodaju obiteljskog sreba, pitanje je na koje nije teško odgovoriti.

U ekonomskoj politici ne vrijedi krilatica: „vuk sit a ovce na broju”.